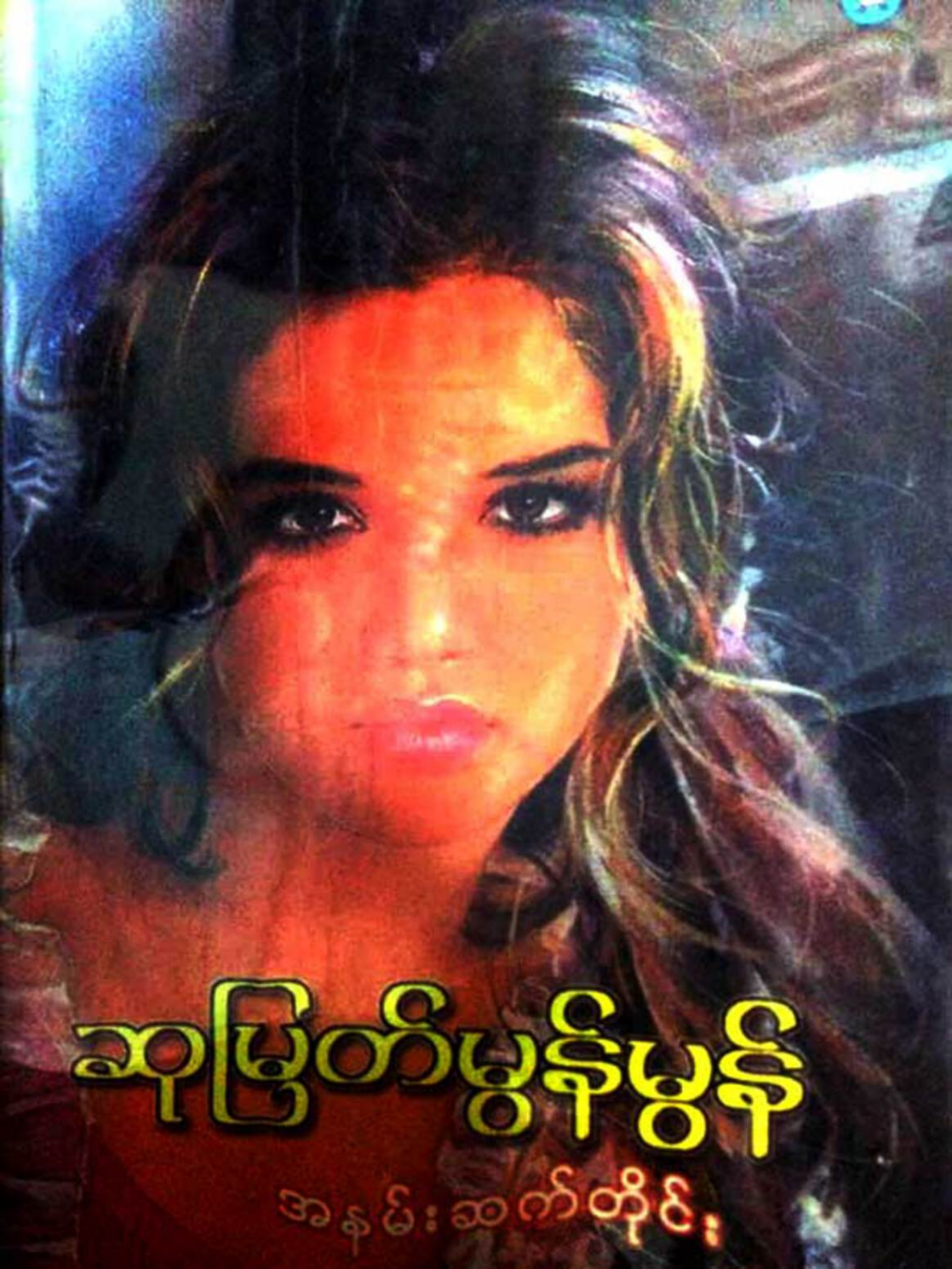

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အနင်းဆက်တိုင်း

"သေချာကြည့်နေ ဝေးဝေး၊ အဲဒီ ၉၁/---- ပေါ်က ဆင်းလာမဲ့ တစ်ယောက်ဟာ "ဇ"ပဲ"

ဝေးဝေးသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာသော ပြိုင်ကားအဝါရောင်ကို မမှီ တံမသုန် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ။ ထိုကားဟာ ကားရပ်ဖို့ အတွက် ပါကင်ရှာနေဟန်ဖြင့် နောက်ဆုံး ဟိုးအစွန်ဆုံးဘက်မှာ သာ နေရာရသွားသည်။ ။ ပြီးလျှင် ကားတံခါးနှစ်ဖက်စလုံး ဖျတ်ခနဲပွင့်၍ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဆင်း၍ လာသည်။ ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူမ စိတ်မဝင်စားချေ။ "ဇ" ဟူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားလေသည်။ ။ ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာသူ နှစ်ယောက်၏ အနက်မှ "ဇ"ဟူသော ပုံရိပ်တွေကို သူမရဲ့ မြင်လွှာတွေထဲ၌ စွဲမြဲအောင် မှတ်သားထားမိ၏။

"သူ့ဘေးက တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ လက်ရှိ Girl friend ပဲ ဝေးဝေး။ ညှိမီသွေးလို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့အဖေက..." "အရေးမပါတာတွေ မပြောနဲ့ ပဒုမ္မာ။ အဲဒီမိန်းမအကြောင်း ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သူဟာ ငါတို့ ပြိုင်ပွဲအတွက် ဘာမှ အရေးပါတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး "

ဒီစကားတွေကို ပြောနေသော်ငြားလည်း သူမက ပဒုမ္မာဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ချေ။ ဇ ဟူသော လူတစ်ယောက်ရဲ့ သွားပုံ၊ လာပုံ၊ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ လှုပ်ရှားပုံတွေကို မမှီ တံမသုန် အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုနှစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ မြင်ကွင်းနားသို့ ထင်ထင်ရှားရှား ရောက်လာသည်။ ။ ကားထဲမှာ ထိုင်လျက် သူတို့ နှစ်ဦးကို အကြည့်

တစ်ချက် မလွဲသော ဝေးဝေးနှင့် ပဒုမ္မာကို ယောင်လို့ တောင် မကြည့် သွား။

ဝေးသည် လှပစွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က တော့ ဝေးတို့ ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားကြပေပြီ။

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ပဒုမ္မာထံမှ အသံစထွက်လာသ ည် ။

"ဘယ်လိုလဲ ဝေးဝေး။ နင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်ပြင်ခွင့် ရှိသေးတယ် နော်"

"သူ့ကိုတွေ့မှ ပိုခိုင်မာသွားတာ"

ပဒုမ္မာ မျက်နှာ၌ မဲပြီးတစ်ခု ထင်၍ သွားလေသည် ။ "အေးလေ။ နင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးတဲ့ မိန်းမပဲ။ ငါ နင့် အရည်အချင်းကို စောင့်ကြည့်နေပါမယ်"

ဝေးသည် ကြည့်ပါ။ စိတ်ချပါ ဟူသော အရေးမပါသည့် စကားတွေ ဘာမှ မပြောဘဲ စတီရာတိုင်ကိုသာ ဆုပ်ကိုင်လျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေမိလေသည် ။ ဝေးရဲ့ မြင်လွှာတွေထဲတွင် ကပ်ငြိစွဲထင်နေခဲ့ပြီဖြစ် သော (တာဝန်အရ) ဇေရဲ့ ရုပ်သွင်ကိုသာ ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည် ။

ပါးလွှာ၍ နီရဲစိုဖတ်ကာ သွေးရောင်အပြည့် လွှမ်းနေသော လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်းတို့ သည် ဇေရဲ့ မျက်နှာမှာ အထူးခြားဆုံး ဖြစ်သည် ။ အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ရဲ့ ရုပ်သွင်သည် သူမ သိပ်ကြိုက်သော ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်မင်းသား ORLANDO BLOOM နှင့် အတော်ဆင်သည် ။

အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းများ ။ နှုတ်ခမ်းတွေက BLOOM ရဲ့ နှုတ်ခမ်း

တွေနှင့် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်လေသည်။ ။

"နင်အရမ်းကြိုက်တဲ့ The lord of the Rings ဇာတ်ကားထဲက နတ်သူငယ် လုပ်တဲ့ မင်းသားနဲ့ မတူဘူးလား ဝေးဝေး"

ပဒုမ္မာက သူမရဲ့ အတွေးကို ရိပ်မိစွာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မေးလာသည်။ ။
ဝေးသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ကာ...

"အရမ်းတူပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါ သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရတာပေါ့၊ အဲဒါတွေ ထားပါလေ။ နင်နဲ့ ငါ့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲ မနက်ဖြန်က စတာပေါ့။ ရှုံးတဲ့ လူက ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နင် သိပါတယ်နော်"

"သိပ်သိတာပေါ့"

"ကောင်းပြီ။ ပြိုင်ပွဲရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေရော နင် လိုက်နာနိုင်ပါ့မလား"

သူမရဲ့ စကားကြောင့် ပဒုမ္မာရဲ့ မျက်လုံးတွေ စူးခနဲ တောက်ပသွားသည်။ ။ မျက်နှာဟာလည်း တင်းမာသွားသယောင် ရှိခဲ့လေသည်။ ။

"ငါ အားလုံး သဘောပေါက်တယ် ဝေးဝေး။ နင်သာ အထိမနာအောင် ကြိုးစားပါ။ နင့်အတွက် ငါ ဆုတောင်းပေးနေပါ့မယ်"

"မလိုပါဘူးလေ။ နင်သာ ငါ့အတွက် စိန်အစစ်ပါတဲ့ OMEGA နာရီတစ်လုံး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပတ်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားပါ"

သူမကို ကြည့်လာသော ပဒုမ္မာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲ ဟိုး မသိသာသော နေရာမှ အမုန်းရိပ်နှင့် သဝန်တို့ပူလောင်ရိပ်တွေကို လှမ်း၍ မြင်နေရသည်။ ။ ဒါဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်ချေ။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ သူမတို့ ကလေးဘဝထဲက စတင်၍ လာခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခု

ဖြစ်သည်။ ။

ကလေးဘဝထဲက မသိမသာရော၊ သိသိသာသာရော ယှဉ်ပြိုင်လာခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေထဲတွင် သူမသာ ကိုယ်မသာ ရှိခဲ့သော်လည်း အရွယ်ရောက်လာချိန် နှလုံးသားကိစ္စမှာ တော့ သူမဟာ ပဒုမ္မာကို အပြတ်အသတ် နိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဒီတစ်ခါလည်း သူမပဲ နိုင်လိမ့်မည်ဟု အသေအချာ ယုံကြည်နေခဲ့မိပါသည်။ ။

ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လူချင်းမသိကျွမ်းကြသေးခင် နှစ်ဦးစလုံး လူ့လောကထဲသို့ ရောက်မလာခဲ့သေးခင်ကပင် မိဘချင်းက ရင်းနှီးလျက် ခြံချင်းကပ်ရပ် နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီတော့ မွေးဖွား လာပြီး လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကပင် ရင်းနှီးမှု ရှိခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ။

မှတ်မှတ်ရရ ဝေးတို့ နှစ်ယောက်ကြားတည်းက ပြိုင်ဆိုင်မှုသည် လေးနှစ်သမီး အရွယ်လောက်တည်းက စတင်ခဲ့သည် ဟု ထင်သည်။ ။ ဝေး ဝတ်ထားသော ဂါဝန်လေးကို ပဒုမ္မာက စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လျက် ...

"နင့်ဂါဝန်က ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ"

"ဒါ ငါ့အဖေ နိုင်ငံခြားက ဝယ်လာတာဟ။ ဒီမှာ မရှိဘူးတဲ့ "

"ဘယ်သူ ပြောတာလဲ။ ငါ့အဖေကိုလည်း ဝယ်ခိုင်းဦးမယ်"

"ဟဲ့.. ဒီမှာ မရှိပါဘူး ဆိုနေမှ ။ နင်က ဘယ်လိုဝယ်ခိုင်းမှာ လဲ..
ဟား ဟား"

ဝေးက ပဒုမ္မာကို လက်ညှိုးထိုးလျက် ရယ်မောလှောင်ပြောင်ခဲ့လေ
သည် ။ သိပ်မကြာချေ။ နောက်တစ်ပတ်လောက် ရှိလျှင် ဝေးထံသို့ ပဒု
မ္မာကား အထူးလှပသော ဂါဝန်အဖြူလေးကို ဝတ်လျက် ကြွကြွရွရွလေး
ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် ...

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဝေးဝေး။ ငါ့အဖေ နိုင်ငံခြားကို မှာ ပေးတဲ့ ဂါဝန်
လေးလေ၊ မလှဘူးလား။ နင့်ဂါဝန်ထက် လှတယ်နော်၊ ဟုတ်တယ် မဟု
တ်လား"

ဝေးက ပဒုမ္မာရဲ့ ဂါဝန်လေးကို စိုက်ကြည့်မိသည် ။ အဟုတ်ကိုပင်
သူ့ဂါဝန်လေးက ဝေးရဲ့ ဂါဝန်ထက်ပင် ပို၍ လှပသည် ။ နုရွ ကော့ပြန့်
နေလျက် ပွဲသွားပွဲလာ ဝတ်ဆင်ရသည့် ဂါဝန်မျိုး ဖြစ်၏။

သူ့ဂါဝန်ကို ဝေးက ငေးမောနေတုန်းမှာ ပင် ပဒုမ္မာက နောက်ထပ် ပ
စ္စည်းတစ်မျိုးကို ထုတ်ပြလာသည် ။ သူမခြေထောက်မှာ စီးထားသော ဖိ
နပ်လေးပင်။

"ဒီဖိနပ်လေးက ညကျရင် မီးလင်းတယ်ဟဲ့။ အမှောင်ထဲရောက်ရင်
မီးအနီလေးလင်းပြီး အရမ်းလှတာဟ။ သေချာကြည့်နော်။ နင် မမြင်ဖူး
သေးဘူး မဟုတ်လား"

ပဒုမ္မာကား အစွမ်းကုန် မော်ချီနေသော မျက်နှာထားဖြင့် ဝေးကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြွားလေသည် ။ ဝေးကတော့ ခေါင်းထဲ၌ မှတ်မှတ်ထင်
ထင် သိပ်မရှိခဲ့ချေ။ ဝေးရဲ့ ဖေဖေနှင့် ပဒုမ္မာရဲ့ ဖေဖေတို့ က ကုမ္ပဏီလုပ်
ငန်း လုပ်ကိုင်နေကြသူတွေမို့ ဘယ်သူ့ထက် ဘယ်သူ့ရွေ့ ပို၍ ကြွယ်ဝသ
ည် ၊ သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်သည် ဟူ၍ မရှိချေ။

အခြေအနေလေးတစ်ခု သာသွားခြင်းအပေါ် ဝေးက ဘယ့်နှယ်မှ မနေပေ။ သို့သော် ကလေးပီပီ မခံချင်စိတ်ကလည်း ရှိလေရာ ဝေးသည် ပဒုမ္မာလောက်တော့ အကဲမဆတ်သော်လည်း ပဒုမ္မာထက်တော့ သာချင်လာခဲ့လေသည်။ ။

ဒီလိုနှင့် အသက်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးပြင်းလာသလို ဝေးတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေလည်း ပို၍ ပို၍ စိပ်လာခဲ့သည်။ ။

ကျောင်းသုံးပစ္စည်းမှ အစပြုကာ ဆံပင်တွယ်သော ကလစ်လေးတွေ၊ ခေါင်းစည်းလေးတွေ၊ အင်္ကျီအဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင် စသဖြင့် အသေးအမွှားမှ စကာ ကြီးကြီးမားမားထိ ဘယ်သူက ပို၍ သုံးစွဲနိုင်သည် ဆိုတာ ယှဉ်ကြသည်။ ။

နှစ်ဦးစလုံးဟာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတွေပီပီ မိဘတွေကလည်း အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်လျက် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လေရာ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကမှ ပိုတယ်သာတယ်ဟူ၍ မရှိချေ။

ဒီတော့ ပင်ကိုအရည်အချင်းကသာ ယှဉ်ပြိုင်စရာလို ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ။ မှတ်မှတ်ရရ ဝေးတို့ ခုနစ်တန်းနှစ်မှာ ဖြစ်၏။ ပဒုမ္မာသည် ဝေးတို့ အိမ်ဘက် ကူးလာ၍ ..

"ဝေးဝေး ဒီနှစ် အတန်းတင် စာမေးပွဲကြီးမှာ နင်နဲ့ ငါ ဘယ်သူ ပထမရမလဲ"

"ဒါကတော့ ပိုတော်တဲ့ သူက ရမှာ ပေါ့"

"ဒါဆို နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြိုင်မလား"

ဝေးဝေးသည် ပဒုမ္မာ စိန်ခေါ်လာလေတိုင်း ဘယ်တုန်းကမှ မငြင်းခဲ့သူပီပီ...

"ပြိုင်ကြတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်"

ပဒုမ္မာက မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လာလျက်...

"ဘာတစ်ခုလဲ" ဟု ပြန်မေးလေသည် ။ ပဒုမ္မာသည် ဝေးကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြတ်အသတ် မနိုင်ဘူးသေးလေရာ ထိုအဖြစ်ဟာ သူ့ အတွက်တော့ အတော်မခံချင်နေစရာ ကောင်းပုံပေါ်နေသည် ။

မွေးရက်ချင်း သိပ်မကွာလှဘဲ အတူတူ ကြီးပြင်းလာသူများ ဖြစ်သော်လည်း ပဒုမ္မာနှင့်ဝေးဟာ ဘာကြောင့်များ ချစ်ခင် ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းမျိုး ဖြစ်မလာတာလဲဟု ဝေး မကြာခဏ တွေးမိခဲ့ဖူးသည် ။

သို့သော် သတ္တမတန်း ဉာဏ်ရည်ပိုင်ရှင် ဝေးရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ အဲဒီအတွက် အဖြေမထုတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

"ငါတို့ ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရတဲ့ သူက အနိုင်မဟုတ်လား။ ဒုတိယပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တတိယပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမမှ မရရင် အရှုံးပဲ။ ဒါကို နင် လက်ခံလား"

"အေး.. လက်ခံတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ရှုံးတဲ့ လူက နိုင်တဲ့ လူ လိုချင်တာကို ပေးကြပေါ့။ ဒါမှ ပြိုင်ပွဲဟာ ပိုအသက်ဝင်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝိသမှာ ပေါ့။ အနိုင်ရတဲ့ လူဟာ ပထမကို ခံစားခွင့်ရှိသလို ကိုယ်ကြိုက်တာကိုလည်း ခံစားခွင့် ရှိတယ်။ ဘယ်လိုလဲ"

ဝေးသည် ပဒုမ္မာ့ထက်စာလျှင် စာတွေဖတ်ထားသူပီပီ အတွေးအခေါ် ပိုရင့်ကျက်သူ ဖြစ်၏။ ဝေးရဲ့ စကားကို ပဒုမ္မာက တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီး လျှင် ..

"နင်ပြောတဲ့ သဘောက အလောင်းအစား သဘောမျိုးလား ဝေးဝေး

"

"အိုး.. နင် ကြိုက်သလို ယူဆခွင့်ရှိတယ် ပဒုမ္မာ။ အလောင်းအစားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အရှုံးနဲ့ အနိုင်ပဲ ရှိ တယ်။ ကိုယ်နိုင်ရင် သူရှုံးမှာပဲ"

"ပြီးရောလေ၊ ဒါဆို လောင်းကြေးက ဘာလဲ"

"ဒါက နင် ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဒီအစီအစဉ်ကို ယူလာတာ နင်ပဲလေ"

ပဒုမ္မာသည် တစ်ခဏ စဉ်းစားဟန်ဖြင့်...

"ဟုတ်ပြီ၊ အနိုင်ရတဲ့ လူက ကိုယ့်ဆွဲကြိုး ကိုယ်ချွတ်ပေးကြေး၊ မ ကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ်၊ အိုကေလေ"

ဝေးဝေးက လွယ်လွယ်ကူကူပင် သဘောတူ လိုက်လေသည် ။

ပဒုမ္မာကတော့ ဝေးဝေးနှင့် စတင်ယှဉ်ပြိုင်ပြီဟူသော အသိဖြင့် အချိန်ရှိတိုင်း စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ မခွာတော့ချေ။

အချိန်ရှိတိုင်း သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် စာကျက်နေတာ၊ ပါးစပ်က ပွစိ ပွစိ ရွတ်ဖတ်နေတတ်တာကိုသာ တွေ့ရတတ်သည် ။

ဝေးရဲ့ မေမေပင် သတိထားမိလျက် ဝေးကို လာပြောပြသည် ။

"သမီးရေ... မေမေလေ မစောယူအေးတို့ အိမ် ခဏရောက်သွားတာ ပဒုမ္မာလေး စာတွေ အရမ်းကို ကျက်နေတာ သမီးရဲ့ "

ဝေးသည် မိုးသောက်ပန်းပင် အဖတ်မပျက်ဘဲ ရယ်ဟဟဖြင့်..

"သူနှင့်သမီးရဲ့ စိန်ခေါ်ထားတာကိုး မေမေရဲ့ "

"ဟဲ့.. ဘာတွေ စိန်ခေါ်ထားတာလဲ၊ သမီးတို့ နှစ်ယောက်နော်။ အချင်းချင်း အဲလို ပြိုင်တာဆိုင်တာမျိုးတွေ မေမေ မကြိုက်ပါဘူး။"

"ဝေးက မပြိုင်ပါဘူး မေမေရဲ့ ။ သူက လာလာ ပြိုင်နေတဲ့ ဥစ္စာ။ အခုဟာကလည်း အတန်းတင် စာမေးပွဲကြီးမှာ ဘယ်သူ ပထမရသလဲ ပြိုင်ထားကြတာပါ"

"ပညာကို ယှဉ်ပြိုင်ကြတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သူက စာကျက်လို့ သမီးက ရွှေသွေးတွေ မိုးသောက်ပန်းတွေ အဖတ်မပျက်ပါလား သမီးရဲ့ .. ဟင်"

"စာတွေက ရနေပြီးသားပဲ မေမေရဲ့ ။ ဝေးက ပုံမှန်စာလုပ်တဲ့ ဟာပဲ။ ဝေးက တခြားဗဟု သုတတွေလည်း ရှာရဦးမယ်လေ၊ အလကား သူ့ကိုတော့ အားမကျပေါင်။ ဦးနှောက်ပူတယ်"

"အေးပါ.. မေမေ့သမီးကို မေမေ ယုံပြီးသားပါ"

ဝေးက သွေးအေးပြီး ပုံမှန် ကြိုးစားသလောက် ပဒုမ္မာကတော့ ဇွဲနဲ ဘဲကြီးစွာကို ကြိုးစားလေသည် ။ ဒီလိုနှင့် စာမေးပွဲဖြေသော ရက်တွေသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ဝေးသည် မေးသမျှ မေးခွန်းတွေ အားလုံးကို ဖြေနိုင်သည် ။ အထူးသဖြင့် ဉာဏ်စမ်းမေးခွန်းတွေကို သူများ တွေ မဖြေနိုင်သော်လည်း ဝေးက ဖြေနိုင်လေသည် ။

ဒါဟာ ပြင်ပမှာ ဗဟု သုတ ရှာဖွေထားခြင်းကြောင့်ဟု ဝေးကတော့ ယုံကြည်သည် ။ ဒီလိုနှင့် ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်၍ အမှတ်စာရင်းတွေ ကြေညာကာ ဆုရတဲ့ သူတွေကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားလျှင် ဝေးသည် ပထမ၊ ပဒုမ္မာဟာ တတိယသာ ရလေသည် ။ ပဒုမ္မာနှင့်ဝေးသည် ခုနစ်မှတ်တိတိ ကွာလေသည် ။

ဝေး ပြန်ကြား သိရသလောက်တော့ ပဒုမ္မာဟာ သူ့အိမ်မှာ အော်ဟစ်
ငိုယိုလျက် ပေါက်ကွဲခဲ့သည် ဟု ဆိုသည် ။ နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်
လျှင် ဝေးထံသို့ ရောက်လာလျက်...

"ရော... ဝေးဝေး။ နင် နိုင်တဲ့ အတွက်"

ဝေးသည် ဟန်လုပ်၍ ငြင်းမနေဘဲ ပဒုမ္မာ ကမ်းပေးသော ဆွဲကြိုး
လေးကို လှမ်းယူကာ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ အသာ ထည့်ထား
လိုက်လေသည် ။ ဝေးရဲ့ အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာကို ပဒုမ္မာက
သေချာစွာ အကဲခတ်လျက်...

"ဝေးဝေး.. နင်က ငါ့လောက်လည်း စာမကျက်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
နင် ပထမရတာလဲ"

"စာမကျက်ဘဲနဲ့ တော့ ပထမ ရမလား။ ငါကျက်လို့ ပေါ့"

"ထားပါတော့။ ဒီတစ်ခါ အနိုင်ရတာနဲ့ တော့ နင် သိပ်ပျော်မနေနဲ့
ဝေးဝေး။ နောက်ထပ် ငါ့အလှည့်တွေ ကျန်သေးတယ်"

ဝေးသည် မရယ်မိအောင် အတန်တန် ထိန်းထားလျက်...

"အေးပါ.. နင် စိန်ခေါ်ရင် ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ ငြင်းရိုးထုံးစံ မရှိ
ပါဘူး။ နင်ကစပြီး စိန်ခေါ်တယ်ဆိုမှ တော့လေ.. အဟင်း ဟင်း"

ဝေးရဲ့ ခနိုးခနဲ့ ရယ်မောသံကို ပဒုမ္မာက အခဲမကျေသလိုဖြင့် လက်
သီးတင်းတင်း ဆုပ်ထားခဲ့လေသည် ။ ဝေးရဲ့ စိတ်ထင် ပဒုမ္မာရဲ့ မနာလို
စိတ်တွေသည် အဲဒီအချိန်ထဲက စတင်၍ ပြင်းထန်ခဲ့သည် ဟု ဝေး ထင်
သည် ။ သို့သော် ဝေးသည် လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။

ဝေးသည် သွေးအေးသလောက် ခေါင်းမာသော မိန်းကလေးလည်း
ဖြစ်ပြန်လေရာ ပဒုမ္မာကို ဘယ်တုန်းကမှ အလျှော့ပေးရိုးထုံးစံ မရှိခဲ့

ခြင်းကလည်း ဝေးတို့ နှစ်ယောက်၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေကို ပိုမို အသက်ဝင် စေခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။ ။

အဲဒီလိုနှင့် နှစ်ဦးတည်းသာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော ဝေးတို့ ဘဝထဲ သို့ နောက်ထပ် အသစ်ထပ်မံ ဝင်ရောက်လျက် လှုပ်ရှားစေခဲ့သူက စင်ရော်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။ စင်ရော်သည် ကိုးတန်းနှစ်မှာ မှ ဝေးတို့ ရပ်ကွက်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ စင်ရော်တို့ မိသားစုသည် မြန်မာပြည်မှာ လက်ချိုးရေတွက်၍ ရသော အင်မတန်ချမ်းသာသည့် အသိုက်အဝန်းမှ ဖြစ်ပြီး ဩဇာတိက္ကမလည်း အတော်ကြီးသော မိသားစု ဖြစ်၏။

ဝေးတို့ ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ခြံနှစ်ခြံကို ဝယ်ယူလျက် နန်းတော် တမျှ ဟီးထနေသော အိမ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လိုက်သည် မှာ သားနား ပါသည် ဆိုသော ဝေးတို့ ရဲ့ အိမ်တွေပင်လျှင် မှေးမှိန်၍ သွားသည်။ ။

ဝင်ပေါက်နှစ်ခု ထားရှိလျက် ကားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မက္က ဆီကန်ထန်းပင်တွေကို စီတန်းစိုက်ထားလေသည်။ ။

ရေကူးကန်၊ တင်းနစ်ကုတ်၊ ဘတ်စ်ကက်ဘော ကွင်းငယ်တစ်ခုတို့ ပါဝင်သော ထိုခြံကြီးကို ဝေးက အမြဲတမ်း လေသာဆောင်ကနေ ငေး မောရသည်။ ။

အဲဒီလိုပင် ထိုမိသားစုရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်လေးဖြစ်သော စင်ရော်ကို လည်း ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးတိုင်းက ငေးမောရလေသည်။ ။

အထူးအထက်တန်းကျသော ရုပ်ရည်၊ အပြောအဆိုနှင့် အင်မတန် ကြွယ်ဝလှသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ သတင်းတွေကြောင့် စင်ရော်သည် ကျောင်းမှာ တော့ Prince ပဲ ဖြစ်၏။

စာလည်း အင်မတန်ထူးချွန်သော စင်ရော်ကိုဆိုလျှင် ကျောင်းမှာ ခင်မင်ချင်သော ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိသည် ။ သို့သော် စင်ရော်ဟာ အင်မတန် နေတတ် ထိုင်တတ်လျက် ဘယ်သူ့ကိုမှ သာမန် ထက်ပို၍ အရောမဝင်။ မခင်မင်ပေ။

သူ ခင်မင်တာသည် ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာတို့ သာလျှင် ဖြစ်၏။ ကိုးတန်း ဆယ်တန်း အရွယ်သည် အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတို့ ၏ စိတ်လှုပ်ရှား၊ စိတ်ကစားတတ်သော အရွယ်ဖြစ်၍ မိန်းကလေးတို့ ၏ အသည်းအကျော် စင်ရော်နှင့် ခင်မင်ခွင့်ရခြင်းအပေါ် ငယ်ရွယ်သူတွေပီပီ ဝေးတို့ ကလည်း ကျေနပ်လေသည် ။

အထူးသဖြင့် ပဒုမ္မာသည် စင်ရော်ကိုဆိုလျှင် အထူးအရေးပေးလျက် ပျာပျာသလဲပင် ဆက်ဆံ၏။ ကိုးတန်းကျောင်းသူအရွယ်ဟာ အခုမှ ဖူးပွင့်ခါစ ပန်းပွင့်အရွယ်လေးတွေဖြစ်၍ အလှအပကိုလည်း စတင်ခုံမင်စ အရွယ် ဖြစ်၏။

ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာတို့ သည် လည်း အပျိုအရွယ်လေးတွေ ရောက် လာပြီး ဖြစ်သဖြင့် အလှအပတွေ စတင်စုဝေးသောအချိန် ဖြစ်၍ လာလေသည် ။

ပဒုမ္မာသည် ကျောင်းစာတွေလိုပင် အလှအပကိုလည်း စိတ်ဝင်တစားဖြင့် လေ့လာလျက် ပြင်တတ်ဆင်တတ်စ ပြုလာသည် ။ ဝေးက ဒါကို သတိပြုမိသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံမှန်သာ နေလေသည် ။ ဒီအချိန်မှာ အလှပြင်ချင်စိတ် မရှိသေးချေ။

ပဒုမ္မာက စင်ရော်ကို အင်မတန် အရေးတယူ ရှိလှသော်လည်း စင်ရော်ကမူ နှစ်ယောက်စလုံးကို တန်းတူသာ ခင်မင်သည်။ ဘယ်သူ့ကို ပို၍ သာတယ် ဆိုတာ မရှိချေ။

"နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မနက်ဖြန်ကျရင် အိမ်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ လာစားလှည့်။ မာမိက နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တယ်"

စင်ရော်က ဤသို့ဖိတ်လျှင် ဝေးက ပုံမှန်အတိုင်းသာ ရှိသော်လည်း ပဒုမ္မာကတော့ ပါးစပ်ကို နားရွက်တက်ချိတ်မတတ် ဝမ်းသာလုံး ဆို့လေ့ ရှိ၏။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း သူတစ်ယောက်တည်း ဖိတ်ထား သယောင်ဖြင့် ကြွားရတာ အမောပင်။

နောက်တစ်နေ့မနက် စင်ရော်တို့ အိမ်သို့ လာလျှင်လည်း ရိုးရိုးမလာဘဲ သစ္စာပန်းစည်းကြီးကို ပွေ့ပိုက်လာလျက် စင်ရော် မာမိကို မျက်နှာလုပ်ကာ ဖားသေး၏။

"ဒါ အန်တီ ဘုရားတင်ဖို့ သမီးမုန့်ဖိုးနဲ့ ဝယ်လာခဲ့တာပါ အန်တီ"

"အိုး.. ကျေးဇူးပါပဲ ပဒုမ္မာရေ။ အန်တီ ဘုရားတင်လိုက်ပါ့မယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

ပဒုမ္မာရဲ့ ပုံစံကို စင်ရော် မျက်စိပစ်ပြသဖြင့် ဝေးမှာ ပြီးရသေး၏။ ဝေးကိုလှမ်းကြည့်သော ပဒုမ္မာရဲ့ အကြည့်တွေထဲ၌ ဘယ်နှယ်ရှိစ ဟူသော အမေးတွေဖြင့် မော်ချီကာနေ၏။

"ကဲ.. ဟင်းရည် ရပြီဆိုတော့ စားကြရအောင်၊ သားရေ မင်း သူငယ်ချင်းတွေကို ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်သွားကွယ်..."

ဝေးနဲ့ ပဒုမ္မာရေ.. ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူးနော်.. သမီးတို့ ။ စိတ်

တိုင်းကျသာ စားကြ။ အပြန်ကျရင် မပုနဲ့ မိစံက စတီးလံချိုင့် တစ်ချိုင့်စီ နဲ့ သူတို့ အိမ်တွေကို လိုက်ပို့လိုက်နော်...

သမီးတို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ အတွက်လို့ ဟုတ်ပြီလား"

စင်ရော်ရဲ့ မာမီသည် အပြောလည်း ချိုလှသည့်အပြင် အင်မတန် လည်း ရက်ရောတတ်သူ ဖြစ်လေရာ အားလုံးက ခင်မင်လေးစားကြ သော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်၏။ အခုလည်း ဝေးတို့ ကို စီစဉ်စရာရှိတာ စီစ ဉ်ပေးပြီးလျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်ရန်အတွက် အပေါ်သို့ တက် သွားသည် ။

"ကဲ.. ဝေးဝေးနဲ့ ပဒုမ္မာ။ နင်တို့ အဝသာစားနော်။ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး သိလား"

"အားမနာပါဘူး စင်ရော်ရဲ့ ။ အားနာရမဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ"

ဒီစကားကို ပဒုမ္မာက သွက်သွက်ကြီး ဝင်ပြောတာ ဖြစ်သည် ။ ဝေး ကမူ ဘာမှ မပြောချေ။ စင်ရော်က ဝေးကို ငဲ့ကြည့်လျက်...

"ဪ.. ဝေးဝေး၊ နင်ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်တွေ ပြီးရင် စာကြည့်ခန်း ထဲမှာ ရွေးသွားဦးနော်။ မာမီကလည်း သူ့ယုဝတီတွေ ယူဖတ်တဲ့ ။ ရ တယ်တဲ့ ။ နင့်အိမ်မှာ ပဲဖတ်ဖတ် ဒီမှာ ပဲဖတ်ဖတ် ရတယ်.. သိလား"

စင်ရော်ကလည်း ဝေးလိုပင် စာဖတ်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်လေရာ ဝေး တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အကြိုက်ချင်း တူညီကြသည် ။ သူ့စာအုပ်၊ ကိုယ့်စာ အုပ် လဲလှယ်ဖတ်ကြလေရာ ထိုအကြောင်းကို ပဒုမ္မာပင် မသိသေးချေ။

စင်ရော်ရဲ့ စကားကို ကြားလျှင် ပဒုမ္မာသည် စားလက်စ သီးမတတ် ပင်..

"ဘာစာအုပ်တွေလဲ စင်ရော်။ ငါ့ကိုလည်း ငှားဦးလေ"

"ဟင်.. နင်ပဲ စာအုပ်ဖတ်တာ ဝါသနာ မပါဘူးဆို"

စင်ရော်စကားကြောင့် ပဒုမ္မာက ကွက်ခနဲ မျက်နှာ ပျက်သွားလေသည် ။ သို့သော် အမူအရာကောင်းသူပီပီ ချက်ချင်းပင် ရှက်သွမ်းသွေးလျက်..

"ဪ.. အရင်တုန်းကတော့ ဘယ်ပါမလဲဟဲ့၊ အသက်ကြီး လာပြီဆိုတော့ ဝါသနာ ပါလာရပြီပေါ့။ စာအုပ်ဖတ်မှ အသိဉာဏ် ဗဟု သုတ ရှိမှာ လေ။ ဘာလဲ.. နင်က ငါ့ကို မငှားချင်ဘူးလား"

"အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ နင် ဖတ်ချင်ရင် ငှားပါတယ်"

ပဒုမ္မာသည် စာအုပ်တွေကို တစ်စက်လေးမှ စိတ်မဝင်စားပါဘဲနှင့် စင်ရော်ထံမှ စာကြီးပေကြီးတွေကို ရွေး၍ ငှားလေသည် ။

စာအုပ်ကိုယ်စီ ပိုက်ထားကြသော ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာကို စင်ရော်မာမိက သဘောတကျဖြင့်...

"သမီးတို့ က စာဖတ်တာ ဝါသနာပါကြလား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ နောက်လည်း ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေ လာယူဖတ်ကြ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ သမီးက စာဖတ်ရတာကို အရမ်းကြိုက်တာ။ စိတ်လည်း တည်ငြိမ်တယ်လေ"

ဝေးကတော့ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေသည့် ပဒုမ္မာ့အစား ရယ်ချင်နေဟန်သာ ရှိလေသည် ။ ပဒုမ္မာလို စင်ရော်ကိုတစ်မျိုး၊ စင်ရော်အမေကိုတစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုးမရိုးအောင် မဖားတတ်ဘဲ ကိုယ်နေတတ်သည့် အတိုင်းသာ နေ၏။

စင်ရော်ကတော့ ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာကို ဘယ်သူ့ဘယ်သူအား ပိုခင်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။ ဘာပဲပေးပေး တန်းတူသာ ပေးတတ်၏။

တစ်ခါကလည်း စပို့ရှပ်သုံးထည် ယူ လာပြီးလျှင်...

"ရော့.. ဝေးဝေး နင်က အပြာရောင်၊ ပဒုမ္မာက ပန်းရောင်၊ ငါက အဖြူရောင်ယူမယ်"

ဟု ပေးလျှင် ပဒုမ္မာသည် စင်ရော်ရှေ့တော့ ဘာမှ မပြောဘဲ စင်ရော် ထွက်သွားပြီးလျှင်မူ...

"ဝေးဝေး.. စင်ရော်က လက်ဆောင်ပေးတာ အထာနဲ့ ပေးတာဟဲ့။ သိလား"

"ဘာအထာလဲ။ ကလေးအထာလား"

"အာ.. မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် မသိဘူးလား။ ပန်းရောင်ဆိုတာ အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတတဲ့ ။ သူ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းထက် မကဘူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပေးတာ။ အပြာရောင်ကတော့ ငြိမ်းချမ်းခြင်းပေါ့ဟယ်။ သူငယ်ချင်းလိုပဲပေါ့"

ဝေးသည် စင်ရော်က ဘာသဘောနဲ့ မှ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သိသော်လည်း ပဒုမ္မာ့ကို ကလိချင်သဖြင့်...

"အေး.. ဟုတ်မယ်နော်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်"

ဟု မြှောက်ပေးလိုက်လျှင် ပဒုမ္မာကား သဘောတွေ ဇွတ်ကျနေတော့၏။ စင်ရော်ကို အာရုံစိုက်နေရသဖြင့် ပဒုမ္မာ့ခမျာ ဝေးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ တောင် သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ချေ။

ဒီလိုနှင့် ဆယ်တန်းနှစ် ရောက်လာလျှင် စင်ရော်တို့ အိမ်မှာ ပဲ သုံးယောက်သား စာစု၍ သင်ကြသည် ။ ဆယ်တန်းမှာ တော့ သုံးယောက်စလုံးဟာ လူပျို၊ အပျိုအရွယ် ဖားဖားကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီမို့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသော သုံးယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။

ဝေးသည် ပဒုမ္မာလောက် အလှမပြင်သော်ငြားလည်း မြင်လိုက်ရလျှင် အရည်တစ်စက် ခုန်ထွက်လာမည်ဟု ထင်ရသော အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်၏။ လည်ကုပ်ပေါ် ဝဲနေသော စတပ်ဆံပင်ညိုညိုလေးတွေနှင့် ခပ်တည့်တည့်၊ ခပ်အေးအေး နေတတ်သူအဖြစ် နာမည်ကြီးလေသည်။ ။

ဝေးရဲ့ မျက်နှာပြောင်ရှင်းရှင်းလေးတွင် အထူးခြားဆုံးမှာ ကြည်လင်တောက်ပသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ ဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီမျက်ဝန်းဟာ ကြည့်လိုက်လျှင် ပြာကျသွားမှာ စိုးသည့်အလား ဝေးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်မကြည့်တတ်ချေ။

ပဒုမ္မာကတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ အရွယ်မှာ တင် အလှအပကို ကောင်းကောင်း ကြီး နားလည်နေပြီဖြစ်သည်။ ။ မိတ်ကပ်နှင့် သနပ်ခါးကို မှန်ဖွေးနေအောင် ပညာသားပါပါ ရောလိမ်းတတ်လျက် သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို နာမည်ကြီးအောင် ဂရုတစိုက် မွေးမြူတတ်နေပြီ။ (တကယ်တော့ ထိုဆံပင်ရှည်ကြီးဟာလည်း စင်ရော်က နှစ်သက်သည် ဟု ပြောဖူး၍ ကိုးတန်းထဲက စချန်ထားသော ဆံပင်ရှည် ဖြစ်၏။)

စင်ရော် မာဗီက ခြံချင်းကပ်ရပ် နေရဲ့ သားနဲ့ ကားသုံးစီးဟာ အသွားအပြန် ကြိုပို့လုပ်နေရတာ ရှုပ်ပါတယ်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာကို စင်ရော်ကျောင်းကားနှင့်သာ အတူတူ လိုက်စေလျှင် တစ်ကျောင်းလုံးက ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာကို ပိုစိတ်ဝင်စားတော့သည်။ ။ အားလုံးရဲ့ ထင်ကြေးက တစ်နေ့တွင် ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာတို့ ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ စင်ရော် ရွေးချယ်လိမ့်မည် ဟူ၍ ပင်။

အခုလောလောဆယ်မှာ တော့ စင်ရော်သည် ဝေးနှင့် ပဒုမ္မာတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုတယ်ဟူ၍ မရှိပေ။ ပဒုမ္မာကတော့ စင်ရော်ကို အတော်ကြွေနေ

မှန်း သိသာစွာဖြင့်...

"ဝေးဝေး.. နင် သိပြီးပြီလား"

"ဘာကိုလဲ"

"စင်ရော်က ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် ဩစတြေးလျမှာ ကျောင်းသွားတက်မှာ တဲ့ "

"တက်ပစေပေါ့၊ ကောင်းတာပဲဟာ"

ပဒုမ္မာသည် ဝေးရဲ့ မျက်နှာကို သေချာစွာ အကဲခတ်လာလျက်...

"ဝေးဝေး.. နင် စင်ရော်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ"

"ဘယ်လိုမြင်ရမှာ လဲ။ စင်ရော်က ငါတို့ သူငယ်ချင်းပဲဟာ၊ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ မြင်တာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး လေ။ စင်ရော် အရည်အချင်းတွေကို မေးတာ"

"ဒါတွေ နင်သိရဲ့ သားနဲ့ ငါ့ကို ဘာလို့ လာမေးနေရတာလဲ ပဒုမ္မာရဲ့ "

"စင်ရော်အပေါ် နင့်သဘောထားကို သိချင်လို့ ပေါ့"

ဝေးက ပဒုမ္မာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လျှင် သူမကလည်း ဝေးကို ခပ်တည်တည်ပင် စိုက်ကြည့်နေလေသည် ။ အဲဒီအချိန်တည်းက ဝေးသည် ပဒုမ္မာ ဘာကို လိုချင်သည် ဆိုတာကို သိခဲ့သူ ဖြစ်၏။

"ငါ့သဘောထား...။ ငါ့သဘောထားက ဒီလိုပါပဲ"

"ဘယ်လို ဒီလိုပါပဲလဲ"

လိုရင်းကိုမပြောဘဲ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေသော ဝေးဝေးကို

ပဒုမ္မာက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသည်။ ။

သိသားပဲ။ ဝေးကလည်း တမင်ကလိနေတဲ့ ဥစ္စာ။

ဝေးသည် ပဒုမ္မာရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ရင်း...

"ဒီအချိန်မှာ ငါ့သဘောထားကိုပြောဖို့ သိပ်စောနေပါသေးတယ် ပဒုမ္မာ။ နင် ဆန္ဒတွေ သိပ်စောမနေပါနဲ့။"

ဝေးက ပြောပြီးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ပဒုမ္မာရဲ့ စကားက နောက်ပါးဆီမှ ကပ်ငြိ၍ ပါ လာလေသည်။ ။

"ငါက နင်နဲ့ မပြိုင်ချင်လို့ မေးနေတာ ဝေးဝေး။"

ဝေးသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပဒုမ္မာ့စကားကို ခေါင်းခါယမ်းရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဘယ်ဘက်ကမှ ငြင်းစရာမရှိသော အဖိုးတန် စင်ရော်ကို အိပ်မက် မက်ကြသည့် မိန်းကလေးများ ထဲတွင် ဝေး မပါဝင်ချေ။ ။

အဲဒီလိုပင် ပဒုမ္မာ့ကိုလည်း မပါစေချင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ပဒုမ္မာသည် စင်ရော်ကို အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေပြီ ဆိုတာကိုတော့ ဝေးဝေး သိခွင့်ရ လိုက်လေသည်။ ။
